Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 252 174 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. GASPART**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 september 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 1 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 18 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit. U werd geboren in Matapán in het departement Santa Anna. In 1983 vervoegde u uw moeder naar de Verenigde Staten nadat ze daar omwille van de burgeroorlog in El Salvador naartoe was gegaan. In het jaar 2000 werd u gedeporteerd omdat u na een veroordeling voor een gestolen wagen uw voorwaarden had geschonden. U keerde terug naar El Salvador waar u dan tot 2004 in La Unión woonde. Vervolgens verhuisde u naar San Miguel omdat daar meer werk was. Sinds 2012 woonde u in kolonie 18 mei te San Miguel, waar u tot aan uw vertrek naar België woonde. Op 21 december 2001 huwde u met S. P. M. (...). Jullie hebben samen vier dochters. In 2017 scheidde u van uw vrouw, maar één à anderhalf jaar later waren jullie terug samen. U maakte het secundair onderwijs af en had vervolgens verschillende jobs in de Verenigde Staten. Ook in El Salvador had u verschillende jobs.

U begon in februari 2015 een eigen zaak, een kleine reparatieworkshop voor telefoons, PC's en videogames, en diende bijgevolg net als alle andere bedrijfjes in de buurt wekelijks 30 dollar afpersingsgeld renta te betalen aan de bende MS die de controle heeft in San Miguel. Elk jaar verhoogde dit bedrag met tien dollar. U betaalde deze renta steeds zonder problemen totdat de winst van uw zaak in juni 2017 begon af te nemen. Hierdoor kreeg u in november 2017 problemen om de renta te betalen en u miste vervolgens vier betalingen. Initieel maakte de bendeleden hier geen probleem van aangezien u steeds tijdig had betaald. De vierde week dat u de renta niet kon betalen, benadrukten de bendeleden echter dat het nu wel echt tijd was om te betalen. U wist dat u de 200 dollar achterstallige renta niet ging kunnen betalen en besloot vervolgens in december 2017 om uw zaak te sluiten.

Nadat u uw zaak gesloten had werkte u een jaar lang van thuis uit als taxichauffeur en zette u ook uw zaak verder bij u thuis. U hoorde toen niets meer over de achterstallige betaling van de renta. In januari 2019 begon u dan bij een telefoonmaatschappij Tigo te werken als buschauffeur waarbij u het personeel vervoerde naar verschillende steden, waaronder La Unión en San Miguel.

Op 14 juni 2019 zat u aan een tafel in een eetruimte vlakbij waar u voor uw werk de bussen waste. Een bendelid van MS benaderde u en zei dat u nog een openstaande schuld had van 3000 dollar en dat hij de volgende dag ging terugkeren met een ander bendelid om die schuld te innen. U bent de volgende dag niet meer gaan werken en bleef thuis tot aan uw vertrek uit El Salvador.

U verliet El Salvador op 19 september 2019 en kwam aan in België op 22 september 2019. Op 1 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden door bende MS.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw geboorteakte; een document over uw scheiding; een bewijs van goed gedrag en zeden; uw vliegtickets; een beëdigde verklaring.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale

bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta moest betalen omdat u een zaak had. Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo komt het in de eerste plaats weinig plausibel over dat de bende u 50 dollar per week (225 dollar per maand) aan renta zou vragen. Het innen van een regelmatige renta heeft immers tot doel een continue inkomen te verschaffen aan de bende (in tegenstelling tot een afpersing die tot doel heeft door haar onhaalbare karakter mensen te intimideren en te verjagen). Om zich hiervan te verzekeren moeten de bedragen voor renta dan ook afgestemd zijn op iemands inkomen en op de rendabiliteit van iemand zijn zaak. In het andere geval zou er geen duurzame inkomstenstroom uit het innen van de renta kunnen worden verzekerd. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u maximaal zo'n 390 dollar per maand verdiende met uw zaak gezien u 10 à 15 dollar per dag verdiende (CGVS, p.8). Wanneer u dan maandelijks 225 dollar renta van dat bedrag dient te betalen, 150 dollar huur, 100 dollar vaste kosten (CGVS, p.4) en 85 dollar voor de huur van uw pand (CGVS, p.7), maakt u elke maand verlies. U geeft geen enkel argument of incident waarom de bende in uw geval, wetende dat u dat onmogelijk zou kunnen betalen, een onredelijk hoog bedrag aan renta zou eisen. U kadert uw renta daarentegen in de context van uw werkomgeving, een marktplein waar alle zaken renta moesten betalen aan de bende (CGVS, p. 8). Dit maakt het dan ook onwaarschijnlijk dat de bendeleden wekelijks 50 dollar renta van u zouden eisen wanneer ze weten dat u dit bedrag niet kan blijven betalen omdat u dan niet rondkomt. De geloofwaardigheid van uw verhaal wordt hierdoor dan ook aangetast.

Tevens is het onwaarschijnlijk dat u vier achtereenvolgende weken de betaling van renta zou kunnen missen zonder dat de bendeleden hier een groot probleem van maakten. Uit onze gegevens over afpersing in El Salvador blijkt namelijk dat er een risico ontstaat zodra iemand het doelwit wordt van afpersing (zie map landeninformatie). Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Personen die weigeren te betalen worden regelmatig het slachtoffer van moord. Dat u dan beweert dat de bendeleden u tot vier keer toe uitstel gaven voor de betalingen omdat u in het verleden steeds een goede betaler was zonder enige actie of garantie om te verzekeren dat u zou betalen (CGVS, p.14), is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts is het ook niet plausibel dat de bendeleden er twee jaar over zouden doen om u te vinden omtrent de achterstallige betaling van renta. Uw zaak bevond zich namelijk in San Miguel en u woonde daar ook. Zowel op uw werkplaats als in uw woonplaats had de bende MS de macht (CGVS, p.4,17). Uw nieuwe job bij Tigo bevond zich eveneens in het centrum van San Miguel (CGVS, p.16-17) en u reed er tevens rond in de stad met een bus om de personeelsleden te vervoeren (CGVS, p.7). Bovendien verklaart u zelf dat de jobs te San Miguel zich allemaal in het centrum bevinden waar dezelfde bende de controle heeft (CGVS, p.18). Dat de bendeleden er desondanks toch twee jaar over zouden doen om u te vinden wanneer u zich steeds in de regio bevindt en ook opnieuw in het centrum van San Miguel bij Tigo gaat werken, is dan ook niet aannemelijk. Geconfronteerd met de vaststelling dat het onwaarschijnlijk overkomt dat de bende u thuis niet zou vinden terwijl zij ook daar controle uitoefenden stelt u dat in uw wijk bende MS del sitio (van de wijk) de macht had en dat er in San Miguel ook een afdeling van MS13 genaamd Marineros aanwezig is (CGVS, p.18). Uw verklaringen in dit verband kunnen echter niet overtuigen aangezien u desgevraagd verder niets kan zeggen over hoe de zones verdeeld zijn en welke van die bendes waar de macht heeft (ibid.). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden van iemand die jarenlang renta betaalt aan een bende en reeds meerdere jaren in dezelfde stad woont en werkt, dat die weet welke bende welke zone controleert en zeker welke bende de zone controleert waar u renta betaalde. Daar u net probeert te ontsnappen aan de controle van deze bendes mag er verwacht worden dat u zich hierover zou informeren. Overigens houdt het geen steek dat u enerzijds zegt dat de bende u op eender welk werk kan vinden (CGVS, p. 17) maar dat u er anderzijds gerust in bent dat zij u thuis niet zouden vinden. Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook de wijze waarop een bendelid u zou hebben benaderd, nadat de bende u na twee jaar eindelijk zouden hebben teruggevonden, kan alles behalve overtuigen. U stelt daaromtrent dat u tijdens uw maaltijdpauze werd benaderd door een jongen van de MS die u vertelde dat u ondertussen al 3000 dollar achterstallige schuld moest betalen. Hij droeg u op om de volgende dag naar dezelfde plek te komen om deze schuld te vereffenen en liet u dan vertrekken (CGVS, p. 16-17). Het komt echter niet plausibel over dat de bende u zonder enige garantie dat u met het geld zou terugkomen, zonder zich zelfs maar van uw adres te verzekeren, opnieuw de kans zouden geven om te verdwijnen nadat u hen al eens eerder in de kou had laten staan.

Tot slot getuigt uw houding niet van een nood aan internationale bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden nog drie maanden in uw eigen huis verbleef zonder enige problemen terwijl de bende die u zou vervolgen er ook aan de macht is (CGVS, p.11). Deze houding ondermijnt dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk zou proberen te vertrekken en bescherming zouden proberen te zoeken. Bovendien wordt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen veder gestaafd door het feit dat uw echtgenote en uw kinderen zich nog steeds in hetzelfde huis zouden bevinden (CGVS, p.9) en ze er geen problemen meer hebben gekend met bendeleden (CGVS, p.18). Indien de feiten zich namelijk werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou heel uw familie gevaar lopen en zou u redelijkerwijs niet riskeren dat uw familie het slachtoffer zou worden van bendeleden en hen in veiligheid brengen.

De beëdigde verklaring met getuigenissen van twee bevriende dames die u voorlegt, wijzigt deze vaststellingen niet. U stelt dat u bij de notaris een verklaring liet noteren over de keer dat u benaderd werd aan uw zaak voor de betaling van renta en dat de twee dames dit zagen gebeuren (CGVS, p.11). Echter wordt er in het document niets vermeld over dit incident en staat er enkel algemeen in het document dat u de intentie heeft het land te verlaten door voortdurende intimidatie door bendes. In dit verband dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat er in het document niet specifiek naar uw problemen met bende MS verwezen wordt, maar dat er naar bendes in het algemeen verwezen wordt. Ook dient te worden opgemerkt dat u verklaarde voor uw vertrek slechts éénmalig benaderd te zijn geweest door één bende, zijnde MS, omtrent de achterstallige betalingen. Het is dan ook vreemd dat de dames verwijzen naar voortdurende intimidaties door bendes. Daarnaast is het eveneens vreemd dat de dames in het document verklaren dat wanneer iemand verhuist de bendes er alles aan doen om die persoon weg te jagen. Nochtans bent u na een verblijf van 17 jaar in de VS gewoon terug kunnen keren naar El Salvador (CGVS, p.5) en bent u meermaals probleemloos kunnen verhuizen, zelfs naar een zone van een rivaliserende bende (CGVS, p.4-5). Tevens is dit document louter gebaseerd op verklaringen. Bijgevolg kan dit document bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet wijzigen.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortisants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U legt uw paspoort voor, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een document betreffende uw scheiding en een bewijs van goed gedrag en zeden. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw vliegtickets tonen enkel aan wanneer u El Salvador verlaten heeft, hetgeen niet wordt betwist in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voert hij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

"*1. het bedrag van de afpersing.*
Verwerende partij blijkt geen rekening te houden met de gekende informatie over afpersing in El Salvador. Afpersing, zeker van kleine zelfstandigen, komt heel vaak voor in El Salvador:
"Renta or extortion is gangs ' main source of income, and bearing its economic burden is part of life in territories they control. It has reached endemic proportions over the last decade, with 93 per cent of small business people reporting having had to pay up"[3]
De gevraagde bedragen zijn soms irrationeel hoog dat handelaars hun zaak beslissen te sluiten omdat zij met hun werk niets meer verdienen:
"Implicit risk starts as soon as someone is targeted to pay, and it rises if they are unable to pay or the renta charged increases. Those who refuse to pay are killed. Those forced to pay will be constantly harassed, and many have shut their businesses down because they find themselves working solely for the gangs ' benefit."[4]
Door onvoldoende rekening te houden met de algemeen gekende informatie maakt verwerende partij een beoordelingsfout en schendt zij artikel 48/6 §5, a) van de wet van 15.12.1980 die haar verplicht om hiermee rekening te houden.
Daarnaast maakt verwerende partij een beoordelingsfout wanneer zij stel dat verzoeker elke maand geld verliest. Verzoeker verhuurt een pand (85$) en betaalt renta (+/-200 - 225$ per maand). Van zijn activiteiten houdt hij dus elke maand ongeveer 100$ over. Dit is inderdaad weinig, maar is geen verlies. Verwerende partij verliest ook uit het oog dat de renta in het begin lager was dan 50$ en dat verzoeker niet meer kon betalen kort na de laatste verhoging van de renta.
De andere bijgetelde kosten zijn de kosten van zijn privéhuis (150$ huur + 100$ vaste kosten). Verzoekers echtgenote heeft ook inkomsten. Samen betalen zij e huur van hun huis en de vaste kosten van het gezin. Daarboven krijgt verzoeker ook economische steun van zijn moeder die in de Verenigde Staten woont, maandelijks tussen 200 en 300$.
Hoewel het weinig rendabel is voor verzoeker om zijn activiteiten voort te zetten en de renta inderdaad een hoog bedrag is gezien zijn opbrengst, is zijn activiteit economisch niet zinloos en komt hij er beter uit door te werken dan door niet te werken. Door te stellen dat verzoeker maandelijks verlies doet maakt verwerende partij een beoordelingsfout.

2. De houding van de bende.
Verwerende partij meent dat het ongeloofwaardig is dat de bende aan verzoeker vier weken de tijd geeft om te betalen.
Het is eigenaardig dat verwerende partij soms de bende ziet als een economisch rationele organisatie die enkel een betaalbaar bedrag zou eisen omdat dit in haar eigen economisch belang is, maar anderzijds een crimineel en genadeloze en irrationele organisatie die na één dag vertraging onmiddellijk zou overgaan tot de moord op de handelaar die de renta niet zou kunnen betalen.
Verzoeker betaalt al jaren stipt de gevraagde renta. Economisch gezien is dit voor de bende een goede zaak. Wanneer hij moeilijkheden heeft te betalen is het niet onlogisch dat de bende hem de mogelijkheid en een termijn geeft om de renta later te betalen, inbegrepen de achterstallige betalingen.
Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat het risico omwille van eht niet betalen van de renat een continuum is en verhoogt met de duur van het niet betalen:
"An extortion demand carries an implicit threat for the person targeted and their family as soon as they are told to pay, although "the threat of violence is usually intended to secure payment increases, leading to explicit threats that eventually extend to family members. People flee at various points on this continuum of risk, depending on their tolerance levels, economic resources and social capital."[5]
Opnieuw houdt verwerende partij onvoldoende rekening met de algemene informatie over het land, in schending van artikel 48/6, §5, a) van de wet van 15.12.1980, en maakt zij een beoordelingsfout.

3. De organisatie van de bende.
Verwerende partij meent dat het ongeloofwaardig is dat de bende verzoeker gedurende 2 jaren niet terugvindt.
Verzoekers zaak was niet in dezelfde wijk als zijn woning. Voor zijn werk als chauffeur moest verzoeker in het centrum van San Miguel gaan en tussen San Miguel en La Union rijden.
Verwerende partij houdt geen rekening met de organisatie en de structuur van de pandilla die verschillende hiërarchische niveaus telt en waar de communciatie verticaal en niet horizontaal verloopt (zie COI Focus, Salvador, situation sécuritaire, 15 juli 2019, p. 9 : het hoogste niveau is de ranfla general, eronder zijn de programas, daarna de corredor, de clicas (15 leden) en de celulas (3 leden)).

Omwille van de fragmentatie en de verticale werking van deze hiërarchie is het niet ongeloofwaardig, integendeel, dat verzoeker een tijd aan de bende kon ontsnappen.
Het is ook niet ongeloofwaardig dat hij na een tijdje opnieuw in het vizier is gekomen.
de
Verwerende partij heeft opnieuw onvoldoende rekening gehouden met de beschikbare informatie om tot e onwaarschijnlijkheid van verzoekers relaas te concluderen, in schending van artikel 48/6, §5, a) van de wet van 15.12.1980.

4. De feiten van 14 juni 2019?
Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Het bendelid die hem benaderde heeft zich beperkt tot het stellen dat ze hem hadden teruggevonden, dat hij een groot bedrag schuldig was en dat zij terug zouden komen om dit bedrag te innen.

5. De handelingen van verzoeker.
De bende kent de woonplaats van verzoeker niet. Volgens verzoeker is het gevaar voor hem in het stadscentrum van San Miguel, niet in zijn wijk. Dit is de reden waarom hij in zijn eigen wijk redelijk veilig was.
Hij kon echter onmogelijk duurzaam in zijn wijk blijven wonen, eerst en vooral omdat alle werkgelegenheden in het stadscentrum zijn."

Verzoeker voegt hieraan toe dat hij coherente, spontane, precieze en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die bijdragen aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten.

Vervolgens stelt verzoeker dat het feit dat men het slachtoffer is van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, en meent hij dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoeker een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "*goede redenen*" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, aangezien zijn verklaringen aantonen dat hij reeds slachtoffer was van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën worden opgesomd van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van "*bende gerelateerd*" geweld. Onder verwijzing naar deze COI Focus argumenteert verzoeker dat hij deel uitmaakt van deze risicocategorieën aangezien hij familielid is van iemand die in het buitenland verblijft en zich heeft verzet tegen het gezag van de bende door na te laten de gevraagde *renta* te betalen. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord

van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren. Ook wijst hij erop dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist.

Verzoeker wijst tevens op het bestaan van andere elementen en stelt dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Hij betoogt dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoeker verder toe dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger – United Stated Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoeker meent dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat hij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan hij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Verzoeker concludeert op basis van "*het cumulatief effect van deze risicofactoren*" dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Hij meent bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in zijn land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker verwijst voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de

uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij vreest wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maakt hij naar eigen zeggen deel uit van een sociale groep van personen "*omwille van hun weigering om met hen samen te werken*". Dit vormt volgens hem een fundamenteel kenmerk van zijn identiteit dat hij niet heeft gekozen en niet kan opgeven.

Ten slotte voert verzoeker met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan dat uit de COI Focus waarnaar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verwijst blijkt dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict. Ter staving citeert verzoeker uit een *Policy Brief* van de GIWPS van november 2018 en een artikel van 23 november 2019 gepubliceerd in het *Journal of International Humanitarian Legal Studies*. Verzoeker betwist verder dat alleen mensen met een bepaald profiel worden geviseerd en nuanceert deze stelling onder verwijzing naar wat kan worden gelezen in de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 27 februari 2015, waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er is volgens verzoeker geen aanwijzing dat de situatie *anno* 2020 drastisch veranderd is in El Salvador. Verzoeker citeert meerdere bronnen waaruit volgens hem blijkt dat er in El Salvador niet alleen sprake is van doelgericht geweld. Mede in aanmerking genomen dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, is verzoeker van mening dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet*".

Verzoeker stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Hij wijst erop dat hij niet behoort tot de hogere klassen, dat hij het land heeft verlaten en door de bendes onderzocht zal worden in geval van terugkeer, wat volgens hem waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat hij in het buitenland verbleef, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, en dat hij economische steun krijgt van zijn moeder die in de Verenigde Staten verblijft.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 16 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortisants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de reden waarom hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar zou kunnen terugkeren zich in de gemeenrechtelijke sfeer situeert en geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, nu (i) het in de eerste plaats weinig plausibel overkomt dat de bende hem vijftig dollar per week (225 dollar per maand) aan *renta* zou vragen, (ii) het onwaarschijnlijk is dat hij vier achtereenvolgende weken de betaling van de *renta* zou kunnen missen zonder dat de bendeleden hier een groot probleem van maakten, (iii) het niet plausibel is dat de bendeleden er twee jaar over zouden doen om hem te vinden omtrent de achterstallige betaling van de *renta*, (iv) de wijze waarop een bendelid hem zou hebben benaderd nadat de bende hem na twee jaar eindelijk zou hebben teruggevonden allesbehalve kan overtuigen, (v) zijn houding niet getuigt van een nood aan internationale bescherming en (vi) de beëdigde verklaring met getuigenissen van twee bevriende dames die hij voorlegt deze vaststellingen niet kan wijzigen en de overige door hem neergelegde documenten evenmin afbreuk doen aan deze vaststellingen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten nadat hij er werd afgeperst door de bende *Mara Salvatrucha* (MS) die de controle had in het deel van de stad San Miguel waar hij van 2015 tot eind 2017 een eigen handelszaak, een kleine reparatieworkshop voor telefoons, pc's en videogames, uitbaatte. Verzoeker zou de bende aanvankelijk wekelijks dertig dollar afpersingsgeld (*renta*) hebben moeten betalen en dit bedrag zou jaarlijks met tien dollar zijn verhoogd. Nadat de winst van zijn zaak in juni 2017 was beginnen afnemen, zou verzoeker in november 2017 voor het eerst problemen hebben gehad om de *renta* te betalen en bijgevolg vier opeenvolgende betalingen hebben gemist. De bende zou hier eerst geen probleem van hebben gemaakt omdat verzoeker steeds een goede betaler was geweest maar na de vierde wanbetaling de druk hebben opgevoerd en betaling van de volledige achterstallige som, tweehonderd dollar, hebben geëist. Omdat verzoeker dit niet zou hebben kunnen betalen, zou hij in december 2017 besloten hebben zijn zaak te sluiten. Vervolgens zou verzoeker een jaar lang van thuis uit hebben gewerkt voor klanten die zijn telefoonnummer hadden en daarnaast ook hebben gewerkt als taxichauffeur. In januari 2019 zou hij als chauffeur zijn beginnen werken bij een telefoonmaatschappij waarbij hij het personeel vervoerde naar verschillende steden en gemeenten. Op 14 juni 2019 zou verzoeker tijdens zijn middagpauze benaderd zijn door een lid van MS dat hem erop zou hebben gewezen dat hij nog een openstaande schuld van drieduizend dollar had en dat een collega van hem dit bedrag de volgende dag zou komen innen. Verzoeker verklaart dat hij de volgende dag niet meer gaan werken is en tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 19 september 2019 thuis is gebleven. Bij terugkeer naar El Salvador stelt verzoeker te vrezen dat hij zal worden vermoord door de bende MS.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën van zijn paspoort, van zijn identiteitskaart, van zijn geboorteakte, van een document betreffende zijn scheiding, van een bewijs van goed gedrag en zeden, van zijn vliegtickets en van een getuigenverklaring neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Met betrekking tot de getuigenverklaring heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS toegelicht dat deze de verklaringen bevat van twee vriendinnen die aanwezig waren toen hij een keer door bendeleden in zijn handelszaak werd opgezocht om van hem betaling te eisen en dat hij deze door een notaris liet noteren (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hieruit blijkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft waardoor de objectieve bewijswaarde ervan dient te worden gerelativeerd. Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoekers vriendinnen slechts in algemene bewoordingen verklaren dat verzoeker de intentie had om zijn land van herkomst te verlaten door voortdurende intimidatie door bendes en niet specifiek naar zijn problemen met de bende MS verwijzen. Tevens merkt de commissaris-generaal op pertinente wijze op dat waar er in de getuigenverklaring sprake is van "*voortdurende intimidatie vanwege de leden van (…) bendes*", verzoeker verklaard heeft dat hij voor zijn vertrek slechts eenmalig benaderd is door één bende, met name MS. Hoe dan ook betreft deze getuigenverklaring louter verklaringen die niet werden geverifieerd en legt verzoeker bovendien geen origineel document neer maar slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat verzoekers paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, het document betreffende zijn scheiding en het bewijs van goed gedrag en zeden betreft, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat deze documenten louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan. Deze elementen houden geen verband met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en redenen voor zijn vertrek. Hetzelfde geldt voor de vliegtickets, die enkel aantonen wanneer en hoe verzoeker El Salvador verlaten heeft, elementen die op zich evenmin worden betwist.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de bende hem in de laatste periode voor zijn vertrek vijftig dollar per week aan *renta* zou hebben gevraagd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:
"*Het innen van een regelmatige renta heeft immers tot doel een continue inkomen te verschaffen aan de bende (in tegenstelling tot een afpersing die tot doel heeft door haar onhaalbare karakter mensen te intimideren en te verjagen). Om zich hiervan te verzekeren moeten de bedragen voor renta dan ook afgestemd zijn op iemands inkomen en op de rendabiliteit van iemand zijn zaak. In het andere geval zou er geen duurzame inkomstenstroom uit het innen van de renta kunnen worden verzekerd. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u maximaal zo'n 390 dollar per maand verdiende met uw zaak gezien u 10 à 15 dollar per dag verdiende (CGVS, p.8). Wanneer u dan maandelijks 225 dollar renta van dat bedrag dient te betalen, 150 dollar huur, 100 dollar vaste kosten (CGVS, p.4) en 85 dollar voor de huur van uw pand (CGVS, p.7), maakt u elke maand verlies. U geeft geen enkel argument of incident waarom de bende in uw geval, wetende dat u dat onmogelijk zou kunnen betalen, een onredelijk hoog bedrag aan renta zou eisen. U kadert uw renta daarentegen in de context van uw werkomgeving, een marktplein waar alle zaken renta moesten betalen aan de bende (CGVS, p. 8). Dit maakt het dan ook onwaarschijnlijk dat de bendeleden wekelijks 50 dollar renta van u zouden eisen wanneer ze weten dat u dit bedrag niet kan blijven betalen omdat u dan niet rondkomt. De geloofwaardigheid van uw verhaal wordt hierdoor dan ook aangetast.*"

Met zijn verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat afpersing, zeker van kleine zelfstandigen, heel vaak voorkomt in El Salvador en dat de gevraagde bedragen soms dermate hoog zijn dat handelaars beslissen hun zaak te sluiten omdat zij met hun werk niets meer verdienen, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente overweging *in casu* dat de bedragen die van hem naar eigen zeggen werden geëist niet in verhouding staan tot zijn inkomsten en niet stroken met de bedoeling van de bende om een recurrente inkomstenstroom te genereren. Verzoeker kan verder niet overtuigen in zoverre hij voorhoudt dat hij ondanks de *renta* die hij diende te betalen geen verlies maakte en dat hij pas in de problemen kwam om te betalen na de laatste verhoging van de *renta* naar vijftig dollar. Zelfs wanneer wordt gerekend met de initieel geëiste lagere som van dertig dollar *renta*, kan, gelet op het geheel van de door verzoeker genoemde inkomsten en uitgaven, niet worden ingezien hoe verzoeker zijn zaak tot halverwege 2017 op een rendabele manier kon uitbaten derwijze dat het voor hem en zijn gezin haalbaar was om hiervan te leven en het voor de bende opportuun was hieruit een duurzame inkomstenstroom te genereren. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn echtgenote ook een inkomen had en dat zij samen de huur en de vaste kosten van het gezin betaalden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij de huur voor zijn rekening nam en dat hij ook het merendeel van de vaste kosten op zich nam (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Waar verzoeker beweert dat hij ook "*economische steun*" kreeg van zijn moeder, die in de VS woont, ten belope van twee- à driehonderd dollar per maand, stelt de Raad vast dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zijn moeder hem in de periode tussen juni en november 2017 soms hielp door honderd of honderdvijftig dollar op te sturen maar dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat dit een regelmatige bron van inkomsten was waar verzoeker steeds op kon rekenen, laat staan dat het in werkelijkheid ging om het veel hogere bedrag genoemd in zijn verzoekschrift (*ibid.*, p. 15). Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout maakt door te stellen dat hij maandelijks verlies maakt en weerlegt de pertinente vaststellingen in dit verband niet.

Voorts acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat de bendeleden er zo lang over zouden hebben gedaan om verzoeker terug te vinden en hem te confronteren met zijn achterstallige schuld. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:
"*Uw zaak bevond zich namelijk in San Miguel en u woonde daar ook. Zowel op uw werkplaats als in uw woonplaats had de bende MS de macht (CGVS, p.4,17). Uw nieuwe job bij Tigo bevond zich eveneens in het centrum van San Miguel (CGVS, p.16-17) en u reed er tevens rond in de stad met een bus om de personeelsleden te vervoeren (CGVS, p.7). Bovendien verklaart u zelf dat de jobs te San Miguel zich allemaal in het centrum bevinden waar dezelfde bende de controle heeft (CGVS, p.18). Dat de bendeleden er desondanks toch twee jaar over zouden doen om u te vinden wanneer u zich steeds in de regio bevindt en ook opnieuw in het centrum van San Miguel bij Tigo gaat werken, is dan ook niet aannemelijk. Geconfronteerd met de vaststelling dat het onwaarschijnlijk overkomt dat de bende u thuis niet zou vinden terwijl zij ook daar controle uitoefenden stelt u dat in uw wijk bende MS del sitio (van de wijk) de macht had en dat er in San Miguel ook een afdeling van MS13 genaamd Marineros aanwezig is*

(CGVS, p.18). Uw verklaringen in dit verband kunnen echter niet overtuigen aangezien u desgevraagd verder niets kan zeggen over hoe de zones verdeeld zijn en welke van die bendes waar de macht heeft (ibid.). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden van iemand die jarenlang renta betaalt aan een bende en reeds meerdere jaren in dezelfde stad woont en werkt, dat die weet welke bende welke zone controleert en zeker welke bende de zone controleert waar u renta betaalde. Daar u net probeert te ontsnappen aan de controle van deze bendes mag er verwacht worden dat u zich hierover zou informeren. Overigens houdt het geen steek dat u enerzijds zegt dat de bende u op eender welk werk kan vinden (CGVS, p. 17) maar dat u er anderzijds gerust in bent dat zij u thuis niet zouden vinden. Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift dat zijn zaak niet in dezelfde wijk was gelegen als zijn woning en dat hij zich als chauffeur in het centrum van San Miguel diende te begeven en tussen San Miguel en La Union moest rijden. Aldus bevestigt verzoeker dat hij zich voor zijn werk geregeld naar de zone diende te begeven waar de bende die hem eerder had afgeperst actief was, gelet op zijn verklaringen dat het hele centrum van San Miguel gecontroleerd wordt door MS en dat ook het bedrijf waar hij begin 2019 aan de slag ging gevestigd was in die zone (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Bovendien gaat verzoeker met dit betoog geheel voorbij aan de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat zijn bewering als zou in zijn woonwijk een andere afdeling van MS aan de macht zijn dan in het centrum van San Miguel niet kan overtuigen nu hij niet kan aangeven welke bende waar precies aan de macht is. Verzoeker doet geen afbreuk aan deze pertinente overwegingen door in algemene zin te verwijzen naar de fragmentatie en de verticale organisatie- en communicatiestructuur van de bendes. Verzoeker blijft in gebreke een aannemelijke verklaring te bieden voor het feit dat de bende hem gedurende anderhalf jaar – en niet twee jaar zoals in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld – zouden gerust gelaten hebben hoewel hij bij hen nog een rekening te vereffenen had. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geen schrik had dat de bendeleden hem nog zouden zoeken na het verlaten van zijn zaak om van hem de achterstallige *renta* te eisen. Verzoeker verklaarde zijn zaak immers te hebben stopgezet zonder dit aan de bende te melden, net omdat hij wou vermijden dat de bende van hem een extra vergoeding zou eisen wegens die stopzetting (*ibid.*, p. 8 en 15). Daar dit de bende niet kan zijn ontgaan, is het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker ervan zou zijn uitgegaan dat de bende hem niet meer zou zoeken "*voor die ene maand*" *renta* die hij niet had betaald (*ibid.*, p. 17).

Daarnaast is ook de wijze waarop een bendelid verzoeker zou hebben benaderd nadat de bende hem eindelijk opnieuw zou hebben gevonden niet aannemelijk, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:
"*U stelt daaromtrent dat u tijdens uw maaltijdpauze werd benaderd door een jongen van de MS die u vertelde dat u ondertussen al 3000 dollar achterstallige schuld moest betalen. Hij droeg u op om de volgende dag naar dezelfde plek te komen om deze schuld te vereffenen en liet u dan vertrekken (CGVS, p. 16-17). Het komt echter niet plausibel over dat de bende u zonder enige garantie dat u met het geld zou terugkomen, zonder zich zelfs maar van uw adres te verzekeren, opnieuw de kans zouden geven om te verdwijnen nadat u hen al eens eerder in de kou had laten staan.*"

Verzoeker stelt te volharden in zijn verklaringen, doch weerlegt zodoende op geen enkele wijze de pertinente overweging dat het niet aannemelijk is dat de bende hem zou laten gaan zonder enige garantie dat hij effectief de volgende dag met het gevraagde geld naar zijn werkplaats zou terugkomen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers houding niet strookt met het bestaan van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming in zijn hoofde. De commissaris-generaal motiveert in dit verband in de bestreden beslissing terecht als volgt:
"*Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden nog drie maanden in uw eigen huis verbleef zonder enige problemen terwijl de bende die u zou vervolgen er ook aan de macht is (CGVS, p.11). Deze houding ondermijnt dan ook de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk zou proberen te vertrekken en bescherming zouden proberen te zoeken. Bovendien wordt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen veder gestaafd door het feit dat uw echtgenote en uw kinderen zich nog steeds in hetzelfde huis zouden bevinden (CGVS, p.9) en ze er geen problemen meer hebben gekend met bendeleden (CGVS, p.18). Indien de feiten zich namelijk werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou heel uw familie gevaar lopen en zou u redelijkerwijs niet riskeren dat uw familie het slachtoffer zou worden van bendeleden en hen in veiligheid brengen.*"

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de bende zijn woonplaats niet kende en dat het gevaar voor hem in het stadscentrum van San Miguel gesitueerd was en niet in zijn wijk, reden waarom hij in zijn eigen wijk redelijk veilig was. De Raad acht het in het licht van de hoger aangehaalde omstandigheden echter niet aannemelijk dat verzoeker zich thuis "*redelijk veilig*" zou hebben gewaand en er bij zijn vertrek zijn echtgenote en kinderen zou hebben achtergelaten in de veronderstelling dat ook zij er veilig zouden zijn. Indien verzoeker aan zijn afpersers wou ontsnappen door zijn zaak op de markt te verlaten is het niet logisch dat hij niet veel later aan de slag gaat bij een bedrijf dat eveneens gelegen is in de zone die door dezelfde bende wordt gecontroleerd. Zoals hoger aangestipt, verklaarde verzoeker dat het hele centrum van San Miguel door de MS wordt gecontroleerd (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17).

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, blijft verzoeker in gebreke de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en de vrees die hij daardoor stelt te hebben aannemelijk te maken. Zijn betoog dat hij coherente, spontane, precieze en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, is in het licht van deze vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet afdoende. De verwijzing naar risicocategorieën waartoe hij zou behoren als "*familielid (…) van iemand die in het buitenland verblijft*" en iemand die "*zich heeft verzet tegen het gezag van de bende door na te laten de gevraagde renta te betalen*" volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog dat hij uit hoofde van die problemen deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoeker nog argumenteert dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoeker evenmin relevant.

Voor zover verzoeker voor de volledigheid nog aanstipt dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, …) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door hem niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat zijn profiel van familielid van iemand die in het buitenland verblijft en zijn eigen verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (zie: "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is het betoog in het verzoekschrift met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden die het risico voor verzoeker om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen niet dienstig.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven

uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN